

**Fikir
Kültür
Edebiyat
Dergisi**

Ekim / 2008

Sayı : 27

ISSN : 1308-3732

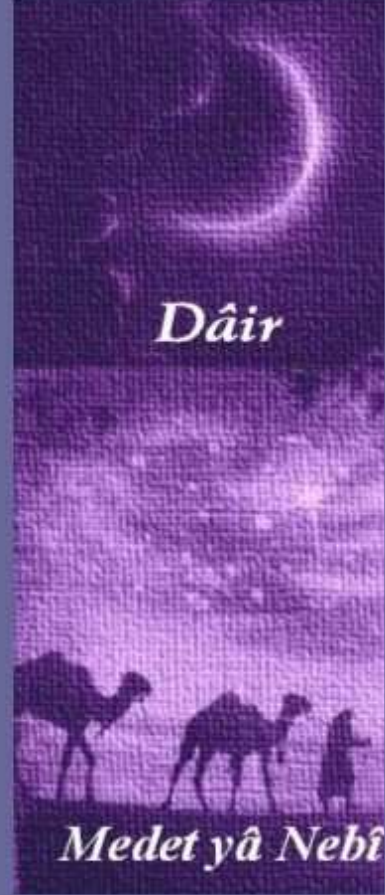
A

n

e

n

er

Sizden Gelenler

*M.S. Karaçorlu, Y.A. Koç, S. Arslan, M. Yıldırım,
Z.N. Kul, R. Gökbulut, F. Nur, S. Pekin, K. Feyiz,
N. Gür, H. Tülüceoğlu, N. İlikcioğlu,
M.T. Berbercan, M. Hükiim, C. Aslan, A. Kemal*

İÇİNDEKİLER

Editör – Mehmet Sait Karaçorlu

Ayva Arayan Adamlar - Yavuz Ahmet Koç

Dair - Serdar Arslan

Deniz - Melek Yıldırım

Bir Varmış Bir Yokmuş - Zeynep Nisa Kul

Aşk - Rüştü Gökbulut

Mühür - Fatma Nur

Aşk'ın "t" Halleri - Süleyman Pekin

Başkaları Ne Halde ? - Koray Feyiz

Medet Ya Nebi - Nurettin Gür

Kırık Yaz - Hasan Tülüçeoğlu

Kader Değil Ayrılık - Nihat İlikcioğlu

Bir Yaş Tanesi - M. Turgut Berbercan

Unutamadıklarım - Muhammet Hüküm

Yadırgı - Cengiz Aslan

Methiye II - Ahmet Kemal

Editör'den

Siyah beyaz filmlerde bir “takvim yaprağı uçuşma” sahnesi olurdu. Beyaz perdede takvim yapraklarının birbirinin ardı sıra uçuştüğünü görürseniz bir önceki hadise ile bir sonraki arasında uzun yıllar geçtiğini anlardınız.

Meselâ baş oyuncu hapse girer. Üzerine kapanan büyük hapishane kapısı daha görüntüden çıkmadan takvim yaprakları uçuşmaya başlar. Takvim yaprakları bir müddet uçuştuktan sonra aynı büyük kapıdan baş oyuncu tekrar görünür. Elinde tahta bir bavul vardır. Saçları ağarmıştır. Siz bu kısa zaman dilimi içinde aradan uzun yıllar geçmiş olduğunun idraki – yanlışlığı demek daha doğru olur mu – içinde izlemeye devam edersiniz.

Siz o uçuşan takvim yapraklarını izlerken, biz dergi yöneticileri bir türlü çözemediğimiz sorunlarımızdan biriyle uğraştık.

Ahenk Dergisi'nin bilinen dergi kalıplarının biraz dışında seyir takip ettiği malumunuzdur. Her şeyden önce bir üst paragrafta geçen “yönetici” veya “sahip” veya “patron” adı her ne ise mülkiyet çağrıştıran bir yapılanmaya sahip değildir. Yaygın söyleyişle bir “paylaşım platformu” şeklinde tanımlanabilir. Sadece dergide yayınlanacak ürünlerin niteliği ve ürün sahiplerinin meseleye bakış açılarındaki tutarlılığı gibi bir seçme işlemi gerekiyor. Bu seçme işlemi birilerinin yapması gerektiğinden, bu birilerinin üstlendiği sorumluluğun gereğini yerine getirmekteki sıkıntıdır bahsedilmeye çalışılan.

Derginin üst menüsündeki “iletişim” kısmında şöyle bir açıklama metni var;

Saygıdeğer Okuyucumuz,

Ahenk Dergisine gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederiz.

Fikir, Kültür ve Edebiyat temalı bir paylaşım alanı olarak 1998 yılından beri yayın hayatını sürdüren dergimiz öneri eleştirisi ve katkılarınıza

açıktr. Katkıda bulunmak üzere gönderilen çalışmalarda;

- a) *İmlâ kurallarına dikkat edilmesi*
- b) *Özgün ve imza sahibinin kendine ait olması*
- c) *Başka bir yerde yayınlanmamış olması*
- d) *Çalışmanın en altında; {Eserimin Ahenk dergisinde yayınlanmasını istemekteyim. Doğacak her türlü hukuki konuda sorumluluğunu üstlenmekteyim} ibaresinin yazılması*
- e) *Eğer müstear isimli bir çalışma ise eser sahibinin kimlik bilgilerinin ve biyografisinin kısaca belirtilmesi gerekmektedir.*

"İletişim" alanından veya ahenkdergisi.com adresindeki editor'e göndereceğiniz ürünleriniz yayın kurulumuz tarafından mutlaka değerlendirilecektir.

Ancak kişisel cevaplara, imkânlarımız yeterli olmamaktadır. Hoşgörünüz umudu, sağlık ve esenlik dileklerimizle.

Editör

Takdir edileceği üzere bu açıklama metninin “*kışisel cevaplara imkânlarımız yeterli olmamaktadır*” cümlesi belki de işin en önemli kısmıdır.

Buna rağmen bir şekilde bize ulaşan, eser gönderen, özel yayın talebinde bulunan saygıdeğer okuyucularımızı isteklerini karşılamakta zorlanmaktayız.

Son dönemde dergide “sizden gelenler” bölümünün hacmini aşacak miktarda yazı, şiir, çalışma birikti. Sizden gelen yoğun ilgi, gönderdiğiniz eserlerde belirgin kalite yüksekliği; Ahenk Dergisi'nin 27.sayısının tamamını “sizden gelenler” e tahsis etmek kararını zorunlu kıldı.

Dergi Kadromuzdaki yazarlarımızın ve şairlerimizin hoşgörüsüne sığınarak onları bayram tatiline gönderiyor, yerlerini yeni arkadaşlarımızın eserleriyle değerlendiriyoruz.

Sağlık ve esenlik dileklerimizle.

Editör

METHİYE -II

Siz Şimdi bir Őiiri zlyorsunuz lmsz
Siz aslında lmszlyęy zlyorsunuz

Şimdi ben seni anıyorum
Gzlerin szlyy yalnızlık gklerinde
Gzellik seninle anıtlaŐıyy

Şimdi siz ryalarımı parselliyorsunuz
Bilinmeyen bir kentte kayboluyorum ben
Elimde ne bir adres ne kroki

Benim de byk denizlerim vardır
Denizlerde batmayan gemilerim vardır
Ben okyanusların usta avcısı

Sizi bilinmez tehlikelerden korurum

Ben yine senin uykunum bu gece
Bir elmayı ortasından blŐrz
Ben seninle uyurum her gece

YaŐamak bir aŐtı benim iin
Bu aŐ bana lazım
Ben aŐkla yaŐamakla barıŐtım
Sen o ay rengi glŐnle gezersin
Gelir sıkıntılarımın ortasında iek aar gzlerin
Sen o glgesiz gzellięinizle girersin ryalarım

Ahmet Kemal

YADIRGI

Benim dünyam buzdan berrak;
Bakınca sonu bulunur özümün,
İsteyen yürür yüreğimdeki yollarda,
Tuzaksız sevgi köprülerim,
Kin yok, kan yok, kir yok,
Benliksiz benim dünyam,
Şeytan yok, zengin yok, fakir yok..

Sizler;
Davlarınızda erdeğin çamuru,
Acılarınız ulaşılamayan harama,
Sevinçleriniz bir başkasının kahrı,
Sefanız hüd dağı nefisleriniz,
Acıyın bana, Mecnun benim,
Korkun benden sınırsızlığımdan
Vurun gerçeğe yalan sözlerle,
Ne ben koparım ilahi haktan,
Ne sizleri terk eder şeytan,

Ey insan;
Zirvelerden bir zirve,
Çukurlardan bir çukur...
Ne yetime örk olur,
Ne yoksulu doyurur,
Hor görür de duruluğu,
Mahkum eder doğruluğu,
Söz satarlar ortalıkta,
Yıkıp yeniden yaparlar,
Kör olası bakar körler,
Mal kölesi haramiler,
Makamlarda mevkilerde,
Hazinden geçinirler...

Cengiz Aslan

UNUTAMADIKLARIM

Hayatı henüz yeni yeni tanımaya başladığım yıllardı.

İlkokul dördüncü sınıfa başlayacak ufak bir çocuktum. Okul kitaplarını almak için Babamla birlikte kırtasiye dükkanına gittik.

Dudaklarının arasında külü dökülmek üzere olan sigarası ve simsiyah camlı gözlüğü dikkatimi çekmişti. Babam “Selamünaleyküm Hocam” deyince, “Aleykümüsselam Zülküf Efendi, hoş geldiniz” diye karşılık vererek, ayağı kalktı ve elini uzattı. Babamla tokalaştılar. Yanındaki sandalyeye babamı oturttu. Babam “Muhammet’i de getirdim” deyince, “gel bakalım Muhammet” dedi ve ellerini iki yana açınca gözlerinin görmediğini fark ettim.

Yanına giderek ellerini öpmeye çalıştım ama bırakmadı ve beni yanaklarımdan öperek, “bak Zülküf efendi, Muhammet’in kivrısı ben olacağım, ona göre” dedi. Sonra sohbeta başladılar. Kur’an Kursunun durumu, Camii’nin çatısının yapılması gerektiğini konuşuyorlardı.

Bu arada dükkana gelip gidenler oluyordu; kimisi defter istiyordu, kimisi kitap. Cevdet Hoca istenilenleri elleriyle yoklayarak buluyor ve veriyordu. Parasını alıp, yine elleriyle yoklayarak kasaya koyuyor ve para üstü veriyordu. Evet, kesin kanaat getirmiştım, hocanın gözleri görmüyordu. Ama her istenilen defteri, kitabı, çantayı yerinden çıkarıp veriyordu. Hem de renklerine kadar nasıl biliyordu, demir paraları eliyle yoklayarak tanıma imkanı olabilirdi, fakat kağıt paraları nasıl tanıyordu. Bu mümkün değildi, “herhalde biraz görüyordur” diye düşünüyordum. Ama maalesef göz bebeklerinin olmadığını babamdan öğrenince hayretim ve merakım bir kat daha arttı.

Sonra babamdan Hafız Cevdet Hoca’nın, çocukken suçüçeğı çıkardığını ve bu nedenle iki gözünün de kör olduğunu öğrendim.

Cevdet Hoca gözleri görmediğı için hayata hiçbir zaman küsmemiş ve sınımsıkı sarılmış. Kur’an okumasını öğrenmekle kalmamış, tümünü ezberleyerek hafız olmuş ve Kur’an Kursu Hocalığı yapmaya başlamış. Onunla da yetinmemiş, kırtasiye dükkanı açmış.

Müthiş bir yetenek.

Demek ki Allah, insanın bir uzvunu alınca diğer uzuvlarını güçlendiriyormuş. Eve geldikten sonra kitap ve defterleri odada masanın üstüne koyarak, odadan çıktım. Bu defa ben de gözlerimi yumarak odaya girip kitapları bulmak istedim, ama ne mümkün. Önce sandalyeye çarptım, sonra duvara tosladım, kitapların yerini ise ancak gözlerimi açarak bulabildim.

Bu da beni Cevdet Hocama oldukça yaklaştırdı. Bu yaklaşımın iki ayağı vardı birincisi merak, ikincisi ise acıma duygusuydu.

O yıl okula başladıktan sonra Cevdet Hoca’nın kursuna da gitmeye başladım.

Ancak o yıllarda, ilkokul çağındaki çocuklara kursa gitmek yasaktı. Ama ben sabah okula, öğleden sonra kursa, kaçak olarak gitmeye başladım. Hocam beni çok sevdiği için idare etmişti. Ben dördüncü sınıfı bitirirken Kur’an-ı Kerimi de hatim etmişim. Çünkü hocamı çok sevmişim ve her söylediğini anında öğreniyordum. Boş zamanlarımda Hocamın dükkanına giderek ona yardım etmeye başladım.

Ortaokul yıllarımda ise artık Kur’an Kursunda bayağı mesafe almıştım. Kursu yeni başlayan çocuklara önce Cevdet Hoca derslerini verir, ben de onları çalıştırdım.

Daktiloyu ilk defa Cevdet hocamda görmüştüm. Gözleri görmüyordu ama çok güzel ve seri bir şekilde daktiloda yazıyordu. Ben de ondan öğrenmiştim daktilo ile yazmayı. Çoğu zaman yazılarını bana yazdırıyordu.

Cevdet Hocam, bir duyduğu sesi asla unutmazdı. Yıllar sonra karşılaştığında sesini duyunca ismiyle hitap ederdi. İlkokul, ortaokul ve liseyi dışardan bitirmelere girerek mezun oluyordu. Hem de her okulu bir yılda bitiriyordu. Üç yılda üç okulu bitirmişti. Ders konularını bize birer defa okuturdu ve kendisi dinlerdi. Sonra dinlediğini kelime kelime anlatırdı.

Bir Pazar günüydü. Çayırılık adında çok güzel bir bahçemiz vardı. Yaz aylarımız bu bahçede geçerdi. Cevdet Hoca ziyaretimize gelmişti. Dut ağaçlarının altında otururken bir kitap çıkardı ve bana uzatarak "II.Mahmut döneminden başla okumaya" dedi.

Ben de kitabı açarak II.Mahmut konusunun yerini bularak okumaya başladım. İki konuyu okuduktan sonra "tamam yeter" dedi ve teşekkür etti. Akşama doğru ilçeye gitmek için yola koyulduk. Yolda başladı bana okuduğum yerden sorular sormaya. Öyle bir defa okumayla hatırımda hiçbir şey kalmamıştı. Tekrar kitabı açtırarak başladı konuyu anlatmaya. O anlatıyor, ben kitaptan takip ediyordum. İki konuyu da kelime sektirmeden anlatmıştı. Hatta o anlatımdan Yeniçeri ocağının II. Mahmut tarafından kaldırıldığı hafızama yer etmişti.

Cevdet Hocamız çoğu zaman yalnız gezerdi ve ilçede gitmek istediği dükkana, kapının sağına soluna çarpmadan içeri girerdi. Hele evinin bulunduğu bir mahalle vardı ki keçi yolları gibiydi. Allah korusun

bir ayağınız kaysa 5-10 metre aşağı düşmemeniz imkansız gibiydi. Ama Hocamız bu yollardan tek başına gider, gelirdi ve hiç kimseden yardım almazdı.

Lise 1.sınıfta okurken Hocamız Üniversite imtihanlarına girmiş ve 280 puan almıştı. O yıllarda çok iyi bir puandı birçok fakülteyi okuma imkanı vardı, ama tabii ki çalışması gerektiği için okuyamadı. Çünkü bir eşi ve üç çocuğu vardı.

Hz. Ömer'in Adaleti ve Bilal-ı Habeşi Piyeslerini Hocamız titiz bir çalışma sonucu bizlere hazırlatıp sahneye koydurmuştu. 1970 yılında oynadığımız bu oyunlar çok beğenildiği için çevre illerden de teklifler alarak turneye de çıkmıştık. Sonradan Olağanüstü Hal Bölge Valiliği yapan Rahmetli Aydın Aslan da rol arkadaşımızdı.

İşte böylesine olağanüstü yeteneklere sahipti, Kivram Hafız Cevdet Hoca. İnsanoğlunun kolay kolay inanamayacağı bir dahiydi. O'nu 15 yıl önce kaybettik Allah rahmet etsin, yeri cennet olsun.

Hayatımın önemli bir kısmında yeri olan Hocamdan çok şeyler öğrendim. Bugün birçok okullarımızda olmayan sosyal faaliyetleri o yıllarda bize Kur'an Kursunda öğretmişti.

Emekli bir eğitimci olarak on binlerce öğrenci yetiştirip onların kendi alanlarında başarılı olmalarında faydamız olduysa, Kivram Hafız Cevdet Hocamın çok büyük katkıları olmuştur.

Dünyayı gözleriyle değil, kalbiyle gören ve hisleriyle yaşayan sevgili Hocamı Minnet ve şükranla yad ediyorum. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.

Muhammet HÜKÜM

BİR YAŞ TANESİ

Düşer ince bir yaş tanesi iner aşağı
Islanır yanakların farketmezsin
Kararır gök, kararır oda
Duvarların rengi söner bir tek ışık kalmaz
Hüzün gelmiştir artık
Düşer ince bir yaş tanesi iner aşağı
Gözlerin yalnızlığın serinliğinde
Bir hiçlik tablosunun seyrindedir
Bakarsın pencereden
Başrodedir ıslak sokakları şehrin
Ve cılız ışıkları uzaktaki evlerin
Sessizliğin uzun haykırışları
Çınlayan kulakların ve gözlerin
Ya o gözlerin
İnce bir ışık karanlığın içinde
Bir derin uykunun hülyalarıdır onlar
Uzakların dalgınlığına mühüredür gözlerin
Hayatın getirdiği çıkmaz bir sokağın kaldırımında
Kırık bir taşın altındadır
Kimse bilmez yerini
Evsiz bir adam bilir !
Bir plak sesi bir eski gramofon
Kırılmış penceresi camı
İstanbul'da ahşap bir evin içinden gelir
Bir şarkı mı yoksa bir ağıt mıdır ?
Neşenin içinden mi yoksa kazası mıdır?
Kederin ülkesinde hüznün başkenttir
Böyledir işte hep böyledir
Aç ellerini aç göğe
Haykır içinden tanrına
O sessizliğin içinde bir derin sestir !

M. Turgut BERBERCAN

Kader Değil Ayrılık

Kader değil ayrılık.
Aşkı bilmeyenlerin,
Sevdalılara yaptığı zulmün adı.
Ağlayanların, yalnız kalanların feryadı.
Yaraların en derini.
Sevilenin sevene bir oyunu.

Kader değil ayrılık.
Aşkı bilmeyenlerin,
Sevdalılara kıydığı ölümün adı.
Masumların, zavallıların feryadı.
Dertlerin en çekilmezi.
Nankörlerin şeytanla yakın dostluğu.

Kader değil ayrılık.
Aşkı bilmeyenlerin,
Sevdalılara acımadığı kötülüğün adı.
Sevmeye tövbe edenlerin feryadı.
Talihsizlięin en büyüęü.
Şıpsverdilerin değişmez bir kanunu.

Kader değil ayrılık.
Aşkı bilmeyenlerin,
Sevdalılara anlattırđı öykünün adı.
Hüzünlenip içenlerin feryadı.
Tokatın en acı vereni.
Sevilenin sevene bir oyunu.

Nihat İlikcioğlu

KIRIK YAZ

Babaannemi, Çukurova'nın sıcak yazında kuşluk vakti seccadesine oturmuş elinde tespihi dudakları kıpır kıpır dua ederken hatırlarım hep. Onun sabah telaşında evin içinden dışarıya, ahırdan bahçeye, bahçeden eve koşuşturup; ineği sağmasına, oradan keçilere ve oğlaklara yönelmesine her sabah şahit olduğumdan aslında hafızamda bunlar yer etmeliyken tam aksine, o sakin, yaratıcısına yönelmiş kulluk eder hali hafızamda yer etmişti. Tüm duaları ondan duyarak aşına olmuş; henüz okula gitmediğim halde onun yönlendirmesiyle de bazılarını ezberlemiştim. Hep Allah'a yönelmemizi, dua edip okumamızı söylerdi. Ondan kalan bir haslet olarak bu gün ben fatihaları, ayetelkürsileri dilimden düşürmem. Her gün evden çıktıktan sonra geride kalanlar için 11 defa ayetelkürsiyi mutlaka okurum ve dua ederim ki bu bana babaannemden kalan güzel bir mirastı.

Her şeyin Allahın dilemesi istemesi ve yaratmasıyla olduğu gerçeğini bildiğim ve inandığım için her an hem sevinçli bir durumla ve hem de olumsuz bir durumla karşılaşma ihtimalim olduğu gerçeğine açık beklerim. Bunun için yakınlarımdan aldığım telefonları her zaman hem endişe hem de sevinç beklentisiyle açmışımdır. Sabah evden çıkarken 11 ayetelkürsiyi okumadığım veya eksik okuduğum günlerde aldığım telefonları hep tedbirli açmışımdır.

O sabah evden çıkarken 11 ayetelkürsüyü okumuştum. Öğle vakti de eve gelmiş sonra şehir dışına çıkarken tekrar okumuştum. İkinci vakti evden gelen telefonu biraz emin olarak açmıştım. Ancak "Faruk'un ayağı kırıldı" cümlesini duyduğumda şok yaşamadım; çünkü her an her ihtimale açıktım ve böyle inanıyordum. Faruk hastaneye kaldırılmış ve ameliyata alınmıştı. Rahat gibiydim,

telaşlanmamıştım. Ancak zaman geçtikçe içimi bir kurt kemirdi ki bu şehre dönüp Faruk'u görene kadar devam etti.

Onu yatakta beli ve bacakları sargılı, eli serumlu gördüğümde daha kötüsü olmayıp yaşadığı için sevinçliydim. Beni görünce ağlaması - ki tüm yakınlarımızı gördüğünde ağlıyordu - isteği dışında bir olumsuzluğa maruz kalıp hep böyle yoksun olacağını düşünmesindendi. Çünkü Faruk ruh olarak sınırlılığı, yoksunluğu, hürriyetsizliği kabul edemiyordu.

Eve geldiğimizde sürekli durumunu sorguluyordu. "Neden ben?", "ben böylemi kalacağım?" gibi sorular soruyordu. "Neden ben" olumsuzlukların hep Faruk'u bulması içindi. Zira daha önce birkaç gün hastanede yattığı ağır hastalık geçirmiş, bisikletten düşüp ciddi yaralanmış, merdivenlerden yuvarlanmış, oynadığı plastik oyuncak parçası boğazına sıkışıp ciddi bir tehlike atlattığı, evde geçirdiği bir kazayla dudak üstü yarılmış ve hastanede dikiş atılmıştı.

Oldukça hareketli sevinç dolu Faruk hareketinin kısıtlanmasına fazla dayanamadı. Durumu kabullenememenin verdiği dürtüyle bağırıp çağırmaya yırtınmaya başlamış, kafese hapsedilmiş bir aslan gibi bir durum almıştı. Benimse yüreğime acılar doluyordu. Nasıl teskin etmeliydi Faruk'u? Elbette geçecekti ama bunu altı yaşında bir çocuğa anlatmak ne zordu?

Amcası teskin ediyordu Faruk'u. Çünkü küçükken onun da ayağı kırılmıştı. Önce buna inanmak istemedi. Ben de olayı doğrulayınca amcasıyla ortak bir yön bulmuş ve rahatlamıştı.

İlkokullu yıllarımdı. Pamuk otu dövmekten geldikleri traktör kaza yapmış ve ağabeyimin ayağı kırılmıştı. Babamın endişe ve üzüntüsünü böyle bir şeyin kendi çocuğu başına gelmesi

huzursuzluğunu hissetmiştim. O günkü şartlarda - ki yetmişli yıllardı - bu günkü anlamda ortopedi uzmanı bulmak ne mümkündü. O ekonomik şartlarda zaten doktora da verilecek para bulunamazdı. Köyde hiçbir arabanın bulunmadığı günün imkanlarında ağabeyimi şehirdeki doktor yerine traktörle kasabadaki sınıkçıya götürmüşlerdi. Yüzlerce acıya katlanarak bacağı dizden aşağıya ayağı da kapatılarak alçı yerine iki kalın mukavva parça yerleştirilerek iyice sarılmıştı.

Yine yazdı. Tüm yaz boyu ağabeyimin, anne olarak acısını ondan daha fazla duyup hisseden annemin, üzüntülerini kederlerini sıkıntılarını yoksunluklarını onlarla birlikte kimseye fark ettirmeden bende yaşamıştım. O yazın acılı tüm hatıralarını hiç unutamadım.

O yaz kardeş duygusuyla yaşadığım acı ve ızdırapları, şimdi evlat acısıyla belki daha fazla ve yoğun yaşayacaktım.

Faruk'un tam delikanlılık başlangıcında olan amcası, televizyonun yerine radyonun olduğu o günler, babamın büyük önem vererek aldığı köyde sayılı olan yeşil renkli radyoyla yalnızlığını giderip kendini teselli ederdi.

Faruk için MP3 ve yattığı yerden oynayabileceği oyuncaklar olmayı düşünürken o tutkulu olduğu kumandalı oyuncak araba istedi. Yatağını televizyonu rahat izleyebileceği yere yerleştirip, daha önce bağımlısı olduğu bunun içinde sildiğimiz çocuk kanalını yeniden açtık. Elbette ki uzaktan kumandalı 4X4 oyuncak arabasını aldık. Oysa amcasının radyo dışında hiç seçeneği olmamıştı. Terleyip alçılı yerlerin kaşınıtı yapmaması ve pişik olmaması için ikinci bir klima aldık. Onun sağlığına kavuşması ve özellikle ruh sağlığını korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Faruk'un ayağının kırılmasına en çok üzülenlerden biride babaannesiydi. Geçmişin imkânsızlıklarında birçok kırık

olayına şahit olduğundan Faruk'un yaşayacaklarını çok iyi biliyordu.

Ağabeyimin dışında annemle birlikte şahit olduğum dayımın ayak kırığıydı. Onunda, yine bir yaz günü traktör acemisi öğretmenin kullandığı kendi traktörlerinin kazası sonucu ayağı kırılmıştı. O zaman çok küçüktüm. Dört- beş yaşlarında olmalıydım; zira birçok ayrıntıyı hatırlamıyorum. Hatırladığım, haber bize ulaştığında annemin kardeş sevgisinden dolayı yaşadığı telaş ve şaşkınlıktı. O endişeyle beni unutmuş; yayan yapıldak uzaktaki kaza yerine koşuşturmuştu. İkinci vakti gerçekleşen bu olay ailede dahası annemde uzun bir süre canlılığını korudu. Dayım traktörle tedavi için götürülmüş akşam karanlığında benim ilk defa ve karanlıkta gördüm bir araçla da getirilmişti. Gece karanlığında yanan kırmızı ışıklarının izin verdiği ölçüde gördüğüm bu araç, o günün yolcu taşımada kullanılan bir minibüsüydü. Sonra annemin sıkıntılarını acılarını endişelerini ve umutlarını bizlere yansıttığı ölçüde o yaz dayımın ayağının iyileşmesini gözlemledim. Bu ara dayımın dahası müstakbel eşinin -ki amcasının kızıydı- ona olan aşkına da şahit olmuştum. Küçüğüm diye kaale almadıklarından yalnız kaldıklarında bir çift kumru gibi davranırlardı. Zaten annemle her gittiğimizde onları birlikte görürdüm.

Dayım yetişkin askerlik çağında delikanlıydı. Faruk'un amcası da delikanlılığa yeni girmedeydi. Oysa Faruk bir çok şeyi anlayıp algılayamayacak kadar küçük.

Allah'tan en büyük dileğim onun çabuk ve sağlıklı iyileşmesi. Zira bazı olumsuz gelişmeler yaşanabileceğini öğreniyorum. İyileşme sonrasında dizi tamamen bükmede zorluk çekme gibi. Doktor Alper bey böyle bir durum gerçekleştiğinde zaman içinde çözüleceğini söylüyor. Ama

böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyorum.

Durumunu sorguladığı gibi gerçekten Faruk olumsuzluklar açısından talihsiz bir çocuk. Kendi küçüklüğümü düşündüğümde Faruk kadar olumsuzluklarla karşılaşmadım. Oyun bozan çocukların attıkları taşlar sonucu birkaç defa kafamın yarıldığını, oynarken benden iri bir çocuğun basmasıyla ayak baş parmak tırnağımın çıktığını, lastik ayakkabılar giydiğimiz o yoksunluk günlerinde birkaç defa ayakkabıdan ayağıma diken battığını, en önemlisi de ilkokul dördüncü sınıftayken akşam karanlığında saklambaç oynarken amca oğluyla kafa kafaya çarpışmamız sonucu kaşımın şişip gözlerimin morarmasını hatırlıyorum. Baharın sonu yazın başlangıcıydı. İyileşmesi uzun sürmüş, dolayısıyla hatırası bende kalıcı olmuştu. Hatta bu olayı ertesi öğretim yılı öğretmenim, ders aktivitesi olarak yaşadığımız ilginç bir olayı yazmamızı istemesi üzerine yazıp tekrar yaşamıştım. İlginçtir öğretmen bu yazımı birinci seçmiş ve beni kutlamıştı.

Bilmiyorum, gelecekte Faruk bu olayı yazıp ifade etmekle karşı karşıya kalır mı? Ancak bunu kesinlikle unutmayacağını, zihninde bir yerde hep saklı kalacağını ve özellikle şu an yaşadığı duygularının onu yaşamı boyu bırakmayacağını biliyorum. Bunun için Faruk'un hep yanındayım. Üzmemek için çabalıyor, sürekli duygudaşlık yapıp ona göre davranıyorum.

Hareketli bir çocuk için tamamen yatağa mahkûm olmak ne kadar kabul edilemez bir durum. Bunu sözleriyle, olmadı bağırıp çağırarak daha ilerisi elleriyle kendine vurup çırpınarak ve yırtınarak ortaya koyuyor. Dışarıda oynayan çocukların seslerini duyunca onları görmek istiyor; yeni aldığımız klimanın dış ünitesini merak ediyor. Riskli olmakla birlikte dikkatli bir şekilde kucağıma alıp merak ettiklerini görmesi için balkona çıkarıyorum. Rahatlıyor ve seviniyor. Bunu

onun için tüm yaz boyu zaman zaman yapacağım.

Başta bilgisayar olmakla her türlü teknoloji ürünlerine, özellikle arabalara oldukça meraklıdır Faruk. Evdeki bilgisayarı kullanmada çoğu zaman ağabeyleriyle tartışmıştır. Araba tutkusu daha farklıdır. Birçok araba modellerini bilir ve arabayı uzaktan da olsa görmekle tanır. Üç yaşlarındayken arabayı değiştirdiğimizde yeni arabaya daha fazla ilgi göstermiş; arabayla oynamak, içinde kalmak ve arabayla gezmek bir tutku haline gelmişti onda. Bunun için hemen her gün arabayla şöyle bir tur atmak zorunda kalırdım.

Hala sürüyor bu tutku. Biraz iyileştiğinde onunla arabayla gezeceğiz. Hayalindeki 4x4 arabayı almak bir gün nasip olursa, ayağının kırıldığını ve yaşadığı tüm acı ve üzüntüleri unutacaktır Faruk. Başka bir yazı kırıklarla, acı ve üzüntülerle değil böyle bir arabayla geçirmek Faruk kadar benimde en büyük dileğim.

Hasan TÛLÛCEOĞLU

MEDET YA NEBİ

yüzkırkbin alemin harmanlandığı
yüzkırkbin alemin yuvarlandığı
işte bu kadar yaratılmışın
aha bu kadar gelmişin, geçmişin
yükündeyim, medet ya nebi.
tarihin, geleceğin, hatta şimdinin
tek tek soluyan ciğerlerin
tek tek atan kalplerin
bu kadar günahın ve sevabın
derdindeyim, medet ya nebi
sevginin , ihanetin, zaferin ve yenilginin
dört mevsimin üçyüzaltmışbeş günün
doğunun, batının, güneyin ve kuzeyin
hatta aşağının ve yukarının
arasında kaldım, medet ya nebi
umeyr ile leheb ortasında
kabirle hayat tezatında
hastalıkla deva arasında
ellerim duada kalbim firarda
biçareyim medet ya nebi

Nurettin GÜR

BAŞKALARI NE HALDE?

başkaları ne halde bilmiyoruz?
aşkın ateşi yanmakta gizliden,bir orman gibi adeta.
güneş,asılı dururken ağaçta kımıldamadan,yalnız.
bizler ki suları çoğalan ırmaklar gibi
akıyoruz kalabalıklığına çöllerin.

dizelerinde ayrılığı biriktiren mor çiçekleriz,
köklerimiz saksıların dibinden çıkana kadar
büyüdük,bir rüzgardan diğerine şimdi.
kimilerimiz vurulmuş,kanlı kuşlardık,
kanat gerdik sessizliklere,
kimilerimiz ölmek üzere olan yavrularını
korumaya çalışan oğlaklar gibi çevik,
sıçradık ışısız karanlıkların kayalıklarına,
barışı öğretmek için onlara.

Koray Feyiz

Aşk'ın "t" Halleri

Aşk kızıl bir tehlikedir.. Nedir bir kalbin kuşçekimi yörüngesi.. Sesi siperde mitralyöz öfkesidir, öcüdür.. Gecedir sözlerini harmanlayarak ufalayan.. Ayan beyan yokluğa bulaşmaktasın artık.. Çık bu zamanın koynundan dışarı.. Sarı bir ölüm olarak duruyor göğsünde mendil.. Kandil yakarlar bizde sevdanın düştüğü yere.. Sere serpe gelen bir yalnızlık fırtınası tutunmaktadır ufukta..

Bundan sonrası acıya yolculukta..

Her tehlike apaçık tehdittir.. İttir namluyu alnından öbür yana.. Sana dönen her kurşun cebinde dursun.. Vursun bağrının ateşi buza esaret mührünü.. Ürünü yalnızlıktır ve yalnızlıklar arasında sınanır.. Tanır seni saçlarının gamından rüzgar..

Ve düğme deliğinden geçer sevdalar..

Her tehdit bir teyakkuzdur.. Vur her sevdayı atının terkisine.. Türküsüne ateşle başlıyor o zan.. Kazan kaldırır aşk bu durumlarda.. Uçurumlarda gezinen bir ceylan yüreği korkusu.. Kokusu ahirete değin bulaşmış bir gönül macerası.. yası kırk yıl kırk gece sürecektir.. tek bir kabirden beslenip de büyür başak..

Zaten bir telaştır aşk..

Süleyman Pekin

MÜHÜR

- Tren geliyor evlâdım.

- ...

- Ulaşınca haber ver.

- Peki babacığım.

Şubatın yirmi altısı olmasına rağmen kar yoktu havada. Soğuk vardı..Gökyüzü, en asil duruşunu bu soğğun ardına gizlemişti sanki. Hiçbir renk yoktu ortalıkta, her yer griydi.. Tüm renkleri –griyi de- en saf hallerine emanet edip trene bindim.

Kompartımandaki koltuklar sık ve karşılıklı, insanların yüzlerindeki çizgileri okuyacak derecede yakındı. Allah'tan yol, yüzlerdeki çizgilerden kısaydı. Oldum olası uzun yolları sevmem çünkü. Hiç ummadığın yerde biter onlar; çizgilerse hiç ummadığın yerde açılır. İçlerinden okunmamış hikayeler çıkar.

Koltuk numarası 57, pencere kenarı. Camdaki yağmur damllarına komşuydum yani. Karşımdaki koltukta ise aynı uzaklık vardı; yakından görüp anlayamadığım, uzaktan bakıp doyamadığım. Uzun bir müddet hiç bir şey düşünmedim, hiç kimseyi görmedim, sadece vagonun üzerine ve cama degen yağmurun çıkardığı sesi dinledim. Herhalde bir kabirde uyuyanlar, toprağın mutlak sessizliğinde kendi nefeslerini ancak böyle dinlerler. Yolculuk bana, hep iyi ve unutturucu bir şefkatle yaklaşır. Zamanı üzerinde taşıyan bu ince rayların mekan değıştirmesi, sanki insanın kendi iç konumuyla eş orantılıdır ve bir an sonra sizi bambaşka bir insan kılar.

- Kimdim ben, şimdi kimim?

Bu soruyu soran biri daha vardı.

Ne zaman biriyle sorudaş olsak, zaman durur, bir ayna sırrını cilalar sanki. İki, bir olur.

O bakıyor, ben görüyordum. O düşünüyor, ben anlıyordum. Çehresi naif, gözleri derin bir kitabeydi. Sarının üzerine işlenmiş lacivert bir mürekkebin "birlik"e akıttığı nişanı taşıyordu boynunda. Ve eli sürekli onun üzerindeydi. Acaba kaybetmek istemediği mühür mü, yoksa "mutlak birlik"miydi ?

- Kıymetli mi? diye sordum.
- Evet dedi
- O halde biri vasıtasıyla size geçmiş, dedim.
- Bütün kıymetli şeyler bize bir insan vasıtasıyla geçer, dedi.
- Sonra o insan kaybolur, dedim.
- Vazifesi biten herşeyin kaderidir bu, dedi.
- Vazifesi bitenin hatırası neden kaybolmaz ?, dedim.
- İnsanın izi, kendisinden uzundur, dedi.
- Bu iz için mi insan, bir ömür harcar, bir nişane satın alır ? dedim.
- Bazıları öyledir, dedi. Bazıları da başkasının nişanında kaybolur.
- Neden, dedim, kendi nişaneleri onlara yetmez mi ?
- Onlar, dedi, kendi nişaneleri olmadığını bilirler.
- Kendi nişanesini görmeyen başkasının nişanesini nasıl görebilir ?, dedim.
- Kendi nişanelerini görür de unuturlar, dedi.
- Neden ?, dedim.
- Unutulmamak için, dedi.

- İnsan, kendini nasıl unutabilir ? dedim.

- Bir aynaya bakarak dedi.

- Ne görürler ki o aynada, onlara kendilerini unutturur ? dedim.

- Daha önce kendini görüp de unutmuş birini, dedi.

- Herşeyin görünüp de unutulduğu bir hikayede, hatırlamanın anlamı nedir peki?, dedim.

Durdu, düşündü biraz. Sonra bir şeyi hatırlamış gibi, pencereye döndü. Bir ömrün muhasebesinden geriye kalanı, o anda farketmiş gibi dalgın ama berrak bir sesle,

- Camın arkasındaki sırdır o, dedi, onun sayesinde ayna önünde duranı gösterir.

O zaman anladım ki, hatırayım ben. İnsanların baktıkça unuttuğu.

Fatma Nur Bahar 08 / Viyana

AŞK

Sanadır bütün şiirlerim
Sanadır bütün çığlıklarım
Zaten şiirde bir çığlık değil midir
Yankısı uzun süren

Sana çıkar bütün yollar
Tüm hayatım olduğu gibi
Hayatta bir yolculuktur zaten
Süresi biraz daha uzun olan

Ben bir garibim bu yolda
Çığlıklarıyla senin dikkatini çeken
Nefesi kesilmiş halde
Sana ulaşmaya çalışan

-

Aslında hayatla bir sorunum yok ama
Bir de aramıza engel koymasaydı
Şu zindanla da sorunum yok ama
Görüş günü kısa olmasaydı
Benim düşmanlarıma husumetim yok
Seni benden almaya kalkmasalardı
Zamana sözüm yok
Senleyken akıp gitmeseydi
Yollara eyvallahım olmazdı
Aramıza girmeselerdi
Bir de kalemim kırılmazdı
Seni yazabilseydi

-

Bu sözler vatan gibi kutsaldır
Bu sözler namus gibi korunmalıdır
Bu sözlerin aslı beş bin yıla dayanır
Bu sözler şehit kanın şırıltısıdır
Gücünü şanlı tarihten alır
Susmaz susturulamaz susamaz
Kalem de mürekkep bitse asil kanla dolar
Kâğıtlar yetmezse zindanlara yazılır
Nasıl susayım ben
Binlerce şehit anasının yüreği ağlarken
Nasıl susayım ben
Koç yiğitler şehadete giderken

-

Seni sevmek bir milattır

Kara bir ömür içinde
Seni sevmek teslimiyetti
Evliya misali ilay-ı kelimetullaha
Seni sevmek pusulasız çölde yürümekti
Ne bir yol ne bir işaret varken
Seni sevmek boyun eğmekti
Köle misali sahibine
Seni sevmek bir cezaydı bana
Cellâtlara atılan masum gibi
Seni sevmek hayal peşinde koşmaktı
Ülkü misali şu hayatta

-

Bu yaramın sebebi
Kurşun değil bir çift gözdür
Bu husumetim
Haine değil güledir
Hırçınlığım sebebi
Yüreğimdeki yaradır
Bu sefer akanlar
Kan değil kandan da beterdir
Çılgılığımın sebebi
Namert değil yâredir
Bekleyişim sebebi
Zindan değil sevdadır
Kusura bakmayın dostlar
Ellerimi bağlayan bir çift gözdür

-

Gidiyorum her zamanki gibi
Sessiz sedasız
Gidiyorum her zaman ki gibi
Amaçsız sebepsiz
Gidiyorum her zamanki gibi
Gönülsüz yüreksiz
Gidiyorum her zamanki gibi
Sana göre sevgisiz
Gidiyorum her zamanki gibi
Dosta göre vefasız
Gidiyorum her zamanki gibi
Ele göre umarsız

-

Sevdiğim bir gün sormadın
Suskunluğum sebebi
Bir gün olsun duymadın
Yürekten sevdamı
Bir kerecik gelmedin
Habersiz sessiz
Hiçbir zaman sormadın
Suskunluğum sebebi
Haberin olmadı

Gecelerin zindanı
Bilemedin benim
Kalemimin kırıklığını
Nerden bileceksin
Sevdanın yanındaki sevdanı
Nerden bileceksin
Adının üstündeki isimi
Nerden bileceksin
Kavgalarda yetişen bünyemi
Nerden bileceksin
Eylemlerde gürleşen sakallarımı
Nerden bileceksin
Yeminlerle kazınan ülkümü
Nerden bileceksin
Ateşte kavrulan yüreğimi

-

Ey firari olanım
Ey sürgünde bulunanım
Ey ulaşınca kaybolanım
Bu haykırış sanadır
Bir hayale koşan ben
Bir sözle giden ben
Bir haberle hareket eden ben
Seni bekleyen ben
Akıbet nedir bilinmez
Gelecek nedir muamma
Bir daha ne zaman
Bir daha nasıl
Ben senden
Sen benden
Çok uzak

-

Bu öyle bir aşk ki
Ne kalem ne kâğıt
Bu öyle bir aşk ki
Ne Ferhat ne şirin
Bu öyle bir aşk ki
Ne sevda ne vuslat
Bu öyle bir aşk ki
Ne bayrak ne vatan
Bu öyle bir aşk ki
Ne yollar ne dağlar
Bu öyle bir aşk ki
Ne sen ne ben
Duramayız karşısında

-

Bir rüya gibi çıktın karşıma
Susuz çölde serap gibi
İnsanı ateşten çıkaran Hızır gibi

Ama esas ateş senmişsin
Kalbimde yer buldun
Törehan tahtı gibi
Gönlüme el koydun
Zincire vurulmuş gibi
Benimle oynadın yaramaz çocuk gibi
Bense görüş gününü bekleyen mahkûm gibi
Yüreğimde gözlerin kelepçe gibi
Saçlarınsa urgan misali boynumda
Seni bekledim

Rüştü Gökbulut

Bir Varmış Bir Yokmuş...

“Bir varmış bir yokmuş.” diye başlardı çocukluğumuzdaki masallar. Kafdağı’nın ardındaki Anka Kuşunun hikâyesiyle devam ederdi. Sonların hep mutlu olmasını ve masal dünyamıza hüznün uğramamasını isterdik. Bir varmış bir yokmuş, bir Keloğlan varmış, bir de Dev Anası, bir Pamuk Prenses varmış bir de Yedi Cüceler. Ve daha ne kahramanlar vardı minik yüreciğimiz de kurduğumuz masal dünyasının sakinleri yaptığımız...

Yıllar geçti büyüdük. Ne Anka Kuşu kaldı ve ne de Keloğlan ile Dev Anası. Onların sayfaların arasına resmedilmiş birer çizgiden öteye geçmediğini anladık. Anladığımızla yüreciğimizde kurduğumuz masal âleminin sonu da gelmiş oldu. Bu âlemin sakinleri birer birer kaybolup gitti, büyümeye başlayan zihinlerimizde. Çünkü bir varmış bir yokmuşlar sadece çocuklar içinmiş. Onları oyalamak için... Ben öyle sanıyordum(!)

Şimdi minik yürekleri yokluyorum ve gördüklerimin karşısında hüzne kapılıyorum. Onların minik yüreciklerinde ne Anka var ve ne de Keloğlan ile Dev Anası. Masal dünyası sanal âleme dönmüş. Şimdilerde böyle deniliyormuş bir varmış bir yokmuşlara.

Hani büyüdükçe sayfaların arasına resmedilmiş, masal kahramanlarımdan şikâyetçiydim ya. Vazgeçtim şikâyetimden, geri alıyorum. Ben sayfaların arasına resmetmek istiyorum

tüm hayallerimi, kahramanlarımı. Ormanda kaybolan kırmızı başlıklı kızım ben, kötü yürekli kurt sizsiniz! Sizin mekanik bir ekrana hapsolan gözleriniz ne kadar da büyük! Büyükanneme gitmek istiyorum. Elimde sepet dolusu masal kitaplarımla! Onun dizlerine uzanıp bir varmış, bir yokmuşları dinlemek ve o hayal âleminde kaybolmak istiyorum.

Büyüdüğümü söylemeyin bana. Siz hep küçüklerin mi masallar dinlediğini ve masalları sevdiğini sanıyorsunuz?

Dev bir monitör ekranında kaybolan kahramanlarımı verin bana. Sayfalara dokunmak ve kelimeleri hissetmek istiyorum parmaklarımın arasında. Her şeyin mekanikleştiği ve plastik kutulara hapsolunan bu dünyada; ben kendi masal dünyamda kalmak istiyorum. Mürekkebin kokusunu, kâğıt sayfaların sıcaklığını özlüyorum. Harflerin yerine sıra sıra dizilmiş düğmeler istemiyorum kitaplarımın arasında. Ben hep çocuk kalmak istiyorum, büyümeye meraklı çocuklara inat!

Tuşlar istemiyorum hayatımda, bir klavye parçasının üzerine şekillenmiş. Ve sanal âlemde dolaşmaktansa ben saf hayallerimle kurduğum bir dünyanın kapalı kapıları ardında kalmak istiyorum; özgürce modemlere kilitli kalmadan...

Zeynep Nisa KUL

Deniz

Aşkımı yazmışsın gönlünün kumsalına,
Bir dalganın gelişine kalmış kaderim.
Genliğim geçmiş tarifsiz bir yalanla,
Kırık bir kalp geride senin eserin
Ciğerlerimi dolduruyor denizin kokusu,
İçimi sarmış dertli yaşamın yosunu,
Neşe gitmiş esen rüzgarla bir bilinmeze,
Dalgalarsa vuruyor hayat gerçeğini yüzüme.

Gökler ağlayacak sanki kederimden,
Kumlara bastıkça batıyorum sandım.
Çekse beni sular içine yutsa gitse,
Kaybolan derin boşluğuna yalnızlığın.

Melek YILDIRIM

DAİR

Göğüme kuşları yakıştırmayan sen
Kuş olup uçuyorsun
Kanatların değiyor bulutlarıma
Uzun oluyor gecen, sancılı gündüzün
Sokaęa açılmayan eski bir yalnızlıkta
Tek sermayen hüzün...

Ele veriyor ellerin seni, örselenmişsin
Silahın ihanet ediyor sana
Duyduęun bir sese benzeyen sorularla
Katilini düşüyorsun sayfalara
"Sen de mi kalemim"

Martıların beyaz çığlıkları var
Senin uzayan suskun karanlıkların
Umut, düşlerini düşüşlerine kurban vermiş çocuk
Hayallerine kafestir, mutluluęuma mesken parmakların...

Serdar ARSLAN

AYVA ARAYAN ADAMLAR

Gecenin epey geç bir saati. Arkadaşlarda misafirlikteydim. Muhabbet gereğinden fazla uzamış. Onca; kal, gecenin bu saati bir yere gidilmez, ısrarlarına rağmen kalmadım. Ağaçlıklı, تنها bir yolda yürüyorum. Hoş, bu saatte hangi yol تنها değildir ki. Adliye binasının arka taraflarına düşen sokaklardan birisinde olmalıyım. Ben تنها sanıyorum ya ardımdan bir aksırık, tükürük sesi, yanımda iki kişi bitiveriyor. Şaşırıyorum. Korkuyorum da. Adamlardan birisini tanımıyorum diyeceğim, siz öbürünü tanıdığım zehabına kapılacaksınız. Yok, onu da tanıyıordum, lakin gözüm bir yerden ısıyor gibi. Az ilerde sokak lambalarının önünden geçerken yan gözle dikkat kesildim, tahmin ettiğim kişi değil. Adamlardan birisi kısa boylu ve tombulca. Adımlarımıza yetişebilmek için yürüyüşü alabildiğine paytaklaşmış. Diğeri uzun boylu ve zayıf... Dağınık, düz saçları iki haftaya kalmaz kulaklarını örtecek uzunluğa erişir.

“Hemşerim nereye gidiyorsun?” diye sordu uzun olanı.

Aslında “Nereden geliyorsun?” sorusu bu saate daha uygun kaçardı ya.

“Evime.” diyecektim, vazgeçtim:

“Yolun beni götüreceği yere.”

“Nereden geliyorsun ki?” diye sordu kısa olanı.

“Yolun beni getirdiği yerden.” dedim.

Yalan yok, onlar iki kişiydiler. Korkmuştum. Anlamsız cevapların merhametine sığındım. Sıyırdığımı düşünsünler istedim. Uzun olan sessizliği bozdu:

“Çıktığın yolun başında ne olduğu önemli değil. Yeter ki sonunda Allah olsun. Sen, O’na bir kez yüzünü dön. Allah’ın bir yönü yok ki sana sırtını çevirsin.”

Sözleri anlamlandırmaya çalışırken kısa olan müdahale etti:

“Saçmalıyor, sen aldırma ona.”

Bu sözün ardından çok mantıklı, yerinde bir şeyler söyleyecek bekliyordum. Öyle olmadı:

“Armudun ağzımıza düşmesini bekleyemeyiz. Hamını taşlarsan düşer, başını yarar. Olgunu taşlarsan taş gider, armudun başını yarar. Güle nazik olabildiği kadar armuda da anlayış göstermeyen aç kalır.”

Güzel cümlelerdi. Kendi içinde sağlam kafayla düşünüldüğünde hoş anlamlar da çıkardı şüphesiz. Fakat ben, içinde bulunduğumuz durumla ve konuşmanın seyriyle hiçbir alaka kuramadım. Garip de karşılamadım. İlk saçma cümleyi ben kurmuştum şunun şurasında.

Eski evlerin önünden geçiyorduk. Dikkat ettim evler eski değil. Gecenin karanlığında bana öyle görünüyorlar. Acaba şu adamlar da sandığımdan daha mı gençler diye düşünecektim ki uzun olan, düşünceyi bozdu:

“Niçin bu tarafa gidiyorsun peki? Yolların seni götüreceği yer belki diğer taraftadır.”

“Az önce o tarafa doğru yürüyordum. Gittim, gittim yolun sonu bir dereye çıktı. Ben dere aramıyordum ki. Belki bu taraftadır diye geri döndüm.”

Yine kısa bir sessizlik oldu. İlk konuşanın uzun olacağından emindim. Hislerim beni yanıltmadı:

“Her kadın Leyla gibi beklemese de çöllere düşmek lazım. Gerçek manevi huzurun temelinde büyük günahlar yatar. İnsanı huzura bağlayan pişmanlıklarıdır. Bizi yoldan çıkaran hatalarımızdır; ama aynı hatalar değil midir bize doğru yolların adresini veren.”

Kısa “Her su içen ayva yememiştir ama her ayva yiyen su içer. Gülün edebiyatını yapmak elbette zordur da ayvanın edebiyatını yapana da hakkını teslim etmek lazım.” şeklinde bir şeyler söyler diyordum. O, konunun anlaşılma aynı mecrada, yani var olmadığı mecrada ilerlemesi taraftarıydı anlaşılma:

“Sevdiğimiz kadar yakın olduklarımızın miktarı nefret ettiğimiz kadar uzak olduklarımızdan fazla değilse, hayat herhalde mutsuz edecektir bizi.”

Anlamıştım. Bu ikisi, güzel cümle kurma biriminde çalışan gece görevlisi memurlardı. Cümleler gerçekten güzel midir, böyle bir birim var mıdır, çok da takmamak lazım.

“Kız meselesi mi?” dedi uzun.

Değildi. Zaten bir mesele de yoktu ortada.

“Yok, dedim. Kız meselesi değil; kadın meselesi.”

Ne kadar da doğal bir meseleymiş bu. Demek, yalnız benim garibime gider. Hiç de şaşırmadılar. Bu defa kısa, sırayı bozdu:

“Kadınlar da tüm varlıklar gibi bizim tasavvur edebildiğimiz kadar güzeldir. Güzellik, farklı bileşenlerin uygun dizaynından ibarettir.”

Uzunun naziresi gecikmedi:

“Kadınlar bizi öldürmek için ellerinden geleni yaparlar. Öldüğümüzde de ardımızdan en çok onlar ağlar.”

“Gül ne denli yakınsa kadına, para o denli uzak.” diye atıldı kısa.

Bilmem buna kendisi de inanmış mıydı.

Baktım iş karşılıklı atışma cihetine geçmiş, bari benim de katkım olsun babından patlattım:

“Şiirin mucidi Allah’tır. Şairin mucidi kadın. En güzel hasretlik şiirleri onların yüzündendir, en güzel ağıtların anonim sahipleri de onlar.”

Muhakkak böyle bir çıkış beklemiyorlardı benden.

“Şair misin?” dedi kısa.

“Hem öyle, hem değil. Yazdıklarına şiir denmez.”

Sazı, uzun geri aldı:

“Kalem hem vefakâr bir dosttur, hem hain bir köle. Hükümranlık sendeyse iyi bir dostun var demektir. Hükümranlığı ona vermişsen kork o kara yüzlü hain köleden. Sen anlattığın sürece dostun yüzünden

daracağına gitsen bile üzülme. Dostun attığı gül acıtsa da canını, yüzünü güldüreceği muhakkaktır. Kalem seni anlatmaya başlamışsa elde edeceğin saltanat, viranelerin sultanı olmaktan ibarettir. Viranelikte bülbül olmak, altın kafeste karga olmaktan yeğdir. Velâkin viranelikte karga olmak en acısıdır.”

Uzun, sazı kısaya uzattı:

“Nice insanlar anlaşılmadığı için değil, yanlış anlaşıldığı için mahkûm oldu. Yanlış zamanda kurulan doğru cümle, anı aleyhimize, zamanı lehimize geliştirir. Temeliyatı doğru olduktan sonra sözün, gün gelir bir sahipleneni bulunur.”

Uzun, devam etti:

“Kelimelerin anlamlı izdivacından doğan birlikteliğe edebiyat denir. Anlamı güzel kılıp bu izdivacı mutlu etmek de muharririn elindedir, çirkin kılıp mutsuz etmek de. Okuyucunun fikirleri de bu izdivacın meyveleri. Bu anlamda, edebiyatın kaçınılmazı olan etkilenme hayırlı evlat; yüz karası olan taklit, kötü evlat oluyor. Evlatlarımızın iyiliği oranında büyük yazarızdır, kötülüğü oranında çirkin insan.”

Sıranın bana gelmesini umutla beklemiştim. Sonunda geldi:

“Kelimeler arasında gizli bir rekabet, anlamıyla öne çıkma savaşı vardır. Yüklem, kendisini oldum olası bir halt sanır. Öyledir de. Diğerleri ona en yakın olabilmenin telaşındadır. Noktalama işaretleri de bu hengâmenin, gürültünün arasında dirliği sağlamaya çalışan bekçiler. Noktalama işaretleri maaşla çalışır.

Bir emirle tayinleri başka bir cümleye çıkabilir. Ama kelimeler öyle midir? En gereksizini bile çıkarsan anlam bozulur.”

“Bülbülü altın kafese koyan tatlı dilidir, yazarı demir kafese koyan acı sözleri.” dedi kısa.

“Bir yazar uyuyarak bedeni ödüllendirir, uyanık kalarak kalemi. Uyanık kalem, insanı aydınlığa götüren yoldur.” diye konuşmayı bir yerlere bağladı uzun.

O vakit aklıma geldi:

“Sahi siz nereden gelip nereye gidiyorsunuz?”

Güldüler. Uzun, diğerini işaretle:

“Bu, ağabeyimdir benim, dedi. Yenge hamile. Aşermiş. Gecenin bu saati ayva isterim diye tutturmuş.”

“Bu saatte ayvayı nereden bulacaksınız?” dedim.

“Öbür mahallede ayva bahçeleri var. Ne yapalım, sahibini uyandıracak değiliz ya. Girip, bahçenin birisinden toplayacağız.”

Hiç mahallem olmadı benim. Yirmi sekize merdiven dayadım, bir mahalleye ait olma duygusunu hiç tatmadım. Nasıl bir şey olduğunu da hep merak etmişimdir. Kafamda; sınırları belli, tek tip meskenlerin ve insanların olduğu mahalle tabloları canlanır. Bu güne kadar böyle bir yere de rastlamadım. Ayvaların bile bir mahallesi var. Bu mahallede olmasa da diğerinde yetişiyorlar.

Evime sapan sokağın başına gelmiştik.

“Yolların beni getirdiği yer burası.” dedim.

Esenlik dileyip ayrıldık. Şüphesiz, ayva hikâyesi bir yalandı veya bu hikâyedeki tek gerçek buydu. Yine de aklıma, mum almayı unutmuş olsalar bile onları gecenin bu saati yollara düşüren sebebin, insan aramaya çıkmış olmaları ihtimali

daha sevimli geldi. Merak ettiğim niçin bana rastlamış oldukları gerçeğiydi.

Yavuz Ahmet KOÇ

âhenk

FİKİR
KÜLTÜR
EDEBİYAT
DERGİSİ

EDİTÖR
M. Sait KARAÇORLU

YAYIN KURULU

M.Sait KARAÇORLU
Bicahi ESGİCİ
Atilla GAGAVUZ
Bahri AKÇORAL
Coşkun YÜKSEL

İDARE YERİ
Yahyakaptan Mah. F46
D: 27 K: 6 İZMİT

İLETİŞİM
editor @ ahenkdergisi . com

DİZGİ - MİZANPAJ
ahenk ajans